

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 82/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Direct Parcel Distribution SK s. r. o.**, Pri letisku 5, Bratislava, IČO 35 834 498, zastúpenej IN FORO – AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., Uhrova 4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. B5-1T/10/2019 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) v konaní o jej návrhu na rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdenej v skúšobnej dobe (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje prikázať mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznať jej finančné zadostučinenie 1 500 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka je poškodenou v trestnom konaní vedenom proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorá bola Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/10/2019 z 20. februára 2019 (ďalej len „trestný rozkaz“) uznaná vinnou z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 3 a pol roka. Odsúdenej bola trestným rozkazom uložená povinnosť podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona uhradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu (3 156,22 eur). Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 3. júla 2019. Sťažovateľka 20. septembra 2022 vyzvala odsúdenú na úhradu spôsobenej škody, k jej úhrade však nedošlo ani len čiastočne.

Na podklade trestného rozkazu ako exekučného titulu začala 2. marca 2023 exekúcia v prospech sťažovateľky ako oprávnenej na vymożenie jej pohľadávky.

3. Žiadosťou doručenou súdu 8. marca 2023 sťažovateľka požiadala v súlade s § 50 ods. 4 Trestného zákona o vyslovenie neosvedčenia sa odsúdenej v skúšobnej dobe a o nariadenie výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľka sa 31. augusta 2023 obrátila na predsedu mestského súdu so sťažnosťou na prietahy v napadnutom konaní, v ktorom namietala, že nebola vyrozumená o spôsobe vybavenia jej žiadosti z 8. marca 2023, ktorá bola súdu opätovne zaslaná 10. júla 2023. V oznámení o vybavení sťažnosti zo 7. septembra 2023 predseda súdu uviedol, že v súčasnosti súd zisťuje, či odsúdená viedla v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia riadny život, a po zistení predmetných skutočností bude rozhodovať o osvedčení, resp. neosvedčení odsúdenej v skúšobnej dobe. Doba na rozhodnutie o predmetných skutočnostiach uplynie až v januári 2024, prípadne v januári 2025 v prípade, ak by odsúdená bola trestne stíhaná. Z uvedeného vyplýva, že zákon porušený nebol a k prietahom v predmetnom konaní nedošlo.

III.

Argumentácia sťažovateľky

4. Zmyslom rozhodnutia súdu o tom, či sa odsúdený osvedčil, resp. neosvedčil je vytvorenie právnej istoty a súdy sú povinné tento stav nastoliť včasným rozhodovaním. Podľa sťažovateľky súd počas viac ako 8 mesiacov nevykonal v konaní žiadny právny úkon, ktorým by právnu neistotu účastníkov konania zmiernil alebo úplne odstránil, a do podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté o žiadosti o vyslovenie neosvedčenia sa v skúšobnej dobe. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústava priznáva každému a pred všetkými súdnymi inštanciami, vo všetkých fázach súdneho konania a vo všetkých typoch konaní. Sťažovateľka je od roku 2018, resp. 2019 ukrátená na svojich majetkových právach v rozsahu jej spôsobenej škody a od januára 2023 sa nachádza v stave právnej neistoty, pretože je porušovateľom presvedčaná o poskytovaní dodatočných lehôt odsúdenej, o poskytnutí ktorých nebolo žiadnym spôsobom rozhodnuté.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ťažiskovým pojmom a komponentom základných práv vo všeobecnej rovine ich obsahového významu je to, že ich ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne uplatnenie základného práva je/musí byť spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka, a teda domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96, II. ÚS 148/03, II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06).

6. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľku ako poškodenú nemožno považovať za účastníka konania v časti, v ktorej trestný súd rozhoduje o (ne)osvedčení sa v skúšobnej dobe podmiennečne odsúdenej osoby. V tomto momente už Trestný poriadok nepriznáva poškodenej žiadne oprávnenie zasahovať do usporiadania právnych vzťahov medzi štátom a odsúdenou osobou. Pre poškodenú bolo rozhodujúce, že páchatel trestného činu bol právoplatne odsúdený (trestným rozkazom, pozn.), bol mu uložený trest s podmiennečným odkladom a súčasne mu bola uložená povinnosť

nahradiť škodu. Ďalšie okolnosti, či už vykonávacieho konania, alebo rozhodovania o (ne)osvedčení ešte počas trvania skúšobnej doby odsúdeného alebo po jej skončení, nemajú relevanciu vo vzťahu k postaveniu poškodenej ako subjektu trestného konania (tak ako tomu bolo v meritórnej časti rozhodovania súdu o vine a treste obžalovanej, pozn.).

7. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka nemá aktívnu procesnú legitimáciu na podanie ústavnej sťažnosti v napadnutom konaní, pretože ako poškodená nie je účastníčkou konania v časti, v ktorej súd rozhoduje o osvedčení sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenej osoby, a preto (ne)činnosťou v takomto type konania nemôžu byť porušené jej základné práva a slobody bez ohľadu na to, že to sťažovateľka pociťuje (I. ÚS 561/2023).

8. O ústavnú sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov (m. m. III. ÚS 319/2012, III. ÚS 131/2012, I. ÚS 243/2011, II. ÚS 245/2011). O nedostatok súvislosti medzi namietaným postupom, príp. rozhodnutím orgánu štátu, a osobou sťažovateľa ide zvlášť vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom namietaného konania alebo aspoň jeho relevantnej (namietanej) časti (IV. ÚS126/2028, III. ÚS 5/2019).

9. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

10. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2024

Robert Šorl
predseda senátu